

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **SLOVLIKER ČR, s.r.o.**, se sídlem Hudcova 78b, Brno, zastoupeného JUDr. Jiřím Jestřábem, advokátem, se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému **Celnímu úřadu pro Zlínský kraj**, se sídlem Zarámí 4463, Zlín, o žalobě proti nezákonnému zásahu Celního úřadu Uherské Hradiště,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 8. 8. 2012 se žalobce domáhal poskytnutí ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, který měl spočívat 1) v nezákonném užívání pozemku žalobce v obci Kunovice, kat. úz. Kunovice u Uherského Hradiště, parc. č. 3268, který je dle zjištění soudu zapsaný na LV č. 5372, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště Uherské Hradiště, žalovaným, dále 2) v nezákonném sledování areálu daňového skladu žalobce žalovaným a 3) v nezákonném zastavování a kontrolování vozidel přijíždějících do areálu a odjíždějících z areálu a osob přicházejících do areálu a odcházejících z areálu žalobce žalovaným.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce v rámci žaloby namítl následující skutečnosti. Jako první namítl uplatnění státní moci bez zákonného zmocnění, když odkázal na ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a uvedl, že činnost orgánů celní správy se řídí jednak zákonem č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, dále zákonem č. 13/1993 Sb., celní zákon, zákonem č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád. Dle žalobce žádný z uvedených zákonů ani jiný předpis neopravňuje žalovaného v souvislosti s daňovou správou monitorovat objekty, zastavovat vozidla a kontrolovat osoby, které navštěvují žalobce.

[3] Dále žalobce namítl neoprávněný zásah do svých osobnostních práv a v této souvislosti odkázal žalobce na ustanovení č. 10 odst. 2 a odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva žalobce dovodil, že je Úmluvou chráněno právo na respektování registrovaného sídla společnosti, dále že je chráněna obchodní korespondence společnosti a její komunikace se třetími osobami. Zároveň odkázal na ochranu práva na informační sebeurčení podle Listiny základních práv a svobod s tím, že žalobce je oprávněn sám rozhodovat, jaké informace o sobě, případně o svých obchodních a jiných kontaktech nebo komunikaci poskytne orgánům veřejné moci, pokud mu to výslovně neukládá zákon.

[4] Za narušování ochrany soukromí a neoprávněné shromažďování informací o své osobě žalobce považoval monitorování areálu žalobce jako takového a zjišťování informací o tom, kdo a za jakým účelem do tohoto areálu přijíždí. Zároveň poukázal na to, že s ohledem na možný přístup jinou cestou byl postup žalovaného čistě šikanózní. Dle žalobce neobstojí jednání žalovaného v obecném testu proporcionality tak, jak ho ve svých nálezech aplikuje Ústavní soud ČR.

[5] V rámci třetí námitky brojil žalobce proti omezení jeho vlastnického práva tím, že žalovaný bez svolení žalobce užíval pozemek ve vlastnictví žalobce, když na tomto pozemku stál se svým automobilem.

III. Vyjádření žalovaného a repliky žalobce

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 29. 8. 2012 nejprve vyjádřil obecně k funkci daňových skladů s odkazem na evropskou legislativu s tím, že zboží se mezi daňovými sklady pohybuje pod daňovým dohledem, který žalovaný vykonával v katastrálním území obce Kunovice od 7. 6. 2012 a pozemku parc. č. 3267/4. Následně žalovaný odkázal na skutečnost, že žalobce neumožnil ani na výzvu žalovaného ani na základě následného rozhodnutí zřízení trvalé přítomnosti úředních osob celního úřadu za účelem výkonu správy daně. Proto žalovaný nadále pokračoval v již zahájeném dohledu nad vybranými výrobky mimo prostor sloužící žalobci k podnikání, a to na základě ustanovení § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nikterak neprokázal monitorování prostoru určeného k podnikatelské činnosti žalobce, když žalovaný prováděl pouze dohled nad vybranými výrobky. Tvrzení o shromažďování informací o osobách, které přijíždí do areálu, důvodech příjezdu, o shromažďování informací, které představují obchodní tajemství, i o sledování areálu žalobce nijak nedoložil. Žalovaný zároveň odkázal na povinnost

mlčenlivosti pracovníků orgánů celní správy. Závěrem žalovaný uvedl, že ke kontrolní činnosti převážně využíval pozemek v obci Kunovice, kat. úz. Kunovice u Uherského Hradiště, parc. č. 3267/4, zapsaného na LV č. 5114, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště Uherské Hradiště, který je ve vlastnictví společnosti JMP Net, s.r.o. se sídlem v Brně, a tedy užitím tohoto pozemku nemohl zasáhnout do práv žalobce. Kontrola byla dle žalovaného ukončena 7. 8. 2012.

[7] Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, doručenou soudu dne 3. 10. 2012, v jejímž rámci navrhl úpravu petitu žaloby, když nadále navrhoval toliko prohlásit jednání žalovaného za nezákonný zásah s ohledem na ukončení činnosti žalovaného a zároveň upravil petit žaloby ohledně nezákonně užívaného pozemku.

[8] Žalobce v rámci repliky nejprve vyjádřil nesouhlas s tím, že by žalovaný postupoval v souladu se zákonem a s ustanovením § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních, neboť činnost žalobce při nakládání s pohonnými hmotami byla již v době kontroly ukončena. Zároveň setrval na svých tvrzeních ohledně monitorování areálu žalobce a zjišťování totožnosti příjíždějících osob a jejich důvodů. Zároveň namítl, že, s výjimkou jediného nákladního automobilu, byla kontrolována pouze osobní vozidla příjíždějící do areálu žalobce. V případě dotčení vlastnického práva žalobce upravil své předcházející tvrzení tak, že k zásahu do jeho práv mělo dojít neoprávněným užíváním pozemku v obci Kunovice, kat. úz. Kunovice u Uherského Hradiště, parc. č. 3268, který je dle zjištění soudu zapsaný na LV č. 5372, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště Uherské Hradiště.

[9] Žalovaný se k replice žalovaného vyjádřil v podání, které bylo soudu doručeno dne 12. 10. 2012, a ve kterém žalovaný uvedl, že žalobce záměrně zužuje předmět své obchodní činnosti, a žalovaný vykonával dohled obecně nad všemi vybranými výrobky, ke kterým měl žalobce povoleno provozování daňového skladu. V té souvislosti považoval žalovaný za nerozhodné, zda docházelo ke kontrole osobních nebo nákladních vozidel s tím, že ke kontrole osobních vozidel přistupoval zcela výjimečně. Žalovaný zdůraznil, že nedocházelo k monitorování areálu žalobce, ale dohledu nad vybranými výrobky, o čemž svědčí, že kontrolní činnost byla ukončena po odnětí povolení k provozování daňového skladu. Rovněž žalovaný zopakoval, že neshromažďoval žádné informace o kontrolovaných osobách nebo osobě žalobce. V případě změny bodu I. petitu žaloby namítl žalovaný, že se jedná o novou, opožděnou žalobu.

[10] Na druhé vyjádření žalovaného reagoval žalobce opětovnou replikou, doručenou soudu dne 26. 10. 2012, ve které k postupu žalovaného uvedl, že tento byl velmi laxní, což znevěrohodňuje jeho tvrzení o dohledu nad vybranými výrobky, neboť např. nekontroloval zavazadlové prostory, ale toliko se dotazoval řidičů na totožnost a cíl cesty. Zároveň zdůraznil ochranu vlastnického práva k pozemkům, na kterých žalovaný vykonával kontrolní činnost. Ke změně bodu I. petitu žaloby žalobce uvedl, že se jedná především o reflexi vývoje po podání správní žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal jednání žalovaného v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že žalobcem popisované jednání žalovaného **nebylo nezákonným zásahem správního orgánu** do práv žalobce. O žalobě soud rozhodl poté, co ve věci nařídil jednání.

IV.a Uplatnění státní moci bez zákonného zmocnění

[12] Z listin přiložených k žalobě byly u nařízeného soudního jednání jako důkazy čteny rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti vydané Celním úřadem Uherské Hradiště dne 12. 6. 2012, dále sdělení nepřetržité přítomnosti – žádost vydaná Celním úřadem Uherské Hradiště dne 8. 6. 2012, zajišťovací příkazy vydané Celním úřadem Uherské Hradiště dne 7. 6. 2012 a dne 1. 6. 2012. Dále jako listinný důkaz čtena kopie ortofotomapy z katastru nemovitostí, zobrazující pozemek 3268 v k.ú. Kunovice u Uherského Hradiště.

[13] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že poté, co bylo vydáno rozhodnutí o zajištění nepřetržité přítomnosti, a poté, co toto rozhodnutí nebylo ze strany žalobce respektováno, vydal žalovaný v období od 7. 6. 2012 do 4. 8. 2012 několik po sobě jdoucích rozkazů ke službě, jejichž předmětem bylo na sebe navazující, nepřetržité „kontrolování podmínek“ a „činnost odd. 033“. Místem výkonu kontrolní činnosti byly Kunovice-Slovliker.

[14] V průběhu soudního jednání žalovaný uvedl, že „činnost odd. 33“ je činností oddělení dohledu, jejíž náplní je provádění kontroly obecně, tedy i kontroly nad vybranými výrobky.

[15] Dále z listin postoupených soudu žalovaným bylo zjištěno, že Celní ředitelství Olomouc v rozhodnutí č. j. 6647-4/2010-130100-23 povolilo žalobci provozování daňového skladu na adrese Kunovice u Uherského Hradiště, Lidická 1322. Provoz daňového skladu byl povolen ve vztahu k výrobkům podle ustanovení § 3 písm. g), a ustanovení § 19 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, které byly popsány v citovaném rozhodnutí tak, že se jednalo o specifikovaný líh, lihoviny a minerální oleje. Dále žalovaný předložil protokol o místním šetření ze dne 10. 8. 2012 o přítomnosti orgánu celní správy při inventarizaci zásob vybraných výrobků, vč. příloh, ze kterého vyplývají mj. zásoby arómat a trestí, míchaných volných lihovin, lihovin ve spotřebitelském balení a líh ve stacionárních nádržích.

[16] Z uvedeného má soud za prokázané, že žalovaný požadoval po žalobci splnění povinností podle ustanovení § 41 odst. 8 zákona o spotřebních daních ve znění do 31. 12. 2012 a žalobce tyto povinnosti dobrovolně nesplnil. Dále je zřejmé, že rozkaz ke službě byl vydán se zaměřením na kontrolní činnost – dodržování podmínek, a cílem rozkazu ke službě byla kontrolní činnost ve vztahu k subjektu – Slovliker (s.r.o.) Kunovice. Soud má za prokázané, že žalobci bylo povoleno provozování daňového skladu a že v období, ve kterém probíhala kontrolní činnost podle rozkazů žalovaného, byly v daňovém skladu žalobce uskladněny vybrané výroby podle zákona o spotřebních daních, mezi kterými nebyly pouze pohonné hmoty a ostatní minerální oleje, ale i líh, lihoviny a materiál na výrobu lihovin.

[17] Kontrolní činnost žalovaného probíhala v průběhu roku 2012. Na uvedené období dopadala právní úprava zákona o spotřebních daních účinná do 31. 12. 2012. Podle ustanovení § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních ve znění do 31. 12. 2012 - Kterýkoliv

celní úřad nebo celní ředitelství jsou oprávněny zastavovat dopravní prostředky a provádět jejich kontrolu za účelem zjištění, zda druh a množství dopravovaných vybraných výrobků odpovídají druhu a množství vybraných výrobků uvedených v elektronických průvodních dokladech nebo v ostatních dokladech stanovených pro dopravu vybraných výrobků. Tuto kontrolu jsou celní úřad nebo celní ředitelství oprávněny provádět také u dopravovaných zásilek. Kontrolovaná osoba je povinna úkony vyplývající z tohoto oprávnění strpět a poskytnout celnímu úřadu nebo celnímu ředitelství potřebnou součinnost.

[18] Soud v žádném případě nemůže souhlasit se žalobcem, že právní řád ČR neobsahuje ustanovení, které by opravňovalo žalovaného ke kontrole vozidel přijíždějících do areálu žalobce, případně kontrole osob, které areál žalobce navštěvují. Žalobce nikde ve svém návrhu netvrdil, že by ke kontrolám osob docházelo jinak, než při kontrole, resp. zastavování vozidel mířících do areálu žalobce. Shora uvedené ustanovení poskytuje oprávnění žalovanému k zastavování dopravních prostředků a k jejich kontrole bez omezení např. tím, že se tak nesmí dít před areálem daňového skladu. Je však třeba odpovědět na otázku, zda se žalovaný pohyboval v mezích stanovených mu citovaným ustanovením.

Obsah pojmu „kontrola“

[19] Uvedené ustanovení umožňuje žalovanému v rámci kontrolní činnosti nad vybranými výrobky mimo jiné zastavovat dopravní prostředky a provádět jejich kontrolu. Provedením kontroly dopravních prostředků je zcela jistě zamýšlena jak fyzická kontrola vozidla, včetně např. kontroly zavazadlového prostoru. Za kontrolu dopravního prostředku soud však považuje i kontrolu osob, které vozidlo řídí s tím, že po zjištění jejich totožnosti a cíle a důvodu jejich cesty buď orgány celní správy přistoupí k fyzické prohlídce vozidla, vč. např. zavazadlového prostoru, nebo od provedení takové detailní kontroly upustí. Soud takový postup orgánů celní správy považuje za proporcionální k cíli, kterého by mělo být kontrolou dosaženo, neboť kontrola vozidla by jednak byla nadbytečná a jednak by ji bylo možno považovat i za šikanózní postup, jestliže orgán celní správy po legitimování řidiče vozidla a zjištění důvodů cesty shledá, že se důvod návštěvy areálu žalobce nevztahuje k vybraným výrobkům.

Účel kontroly

[20] Podle citovaného ustanovení je účelem kontroly „zjištění, zda druh a množství dopravovaných vybraných výrobků odpovídají druhu a množství vybraných výrobků uvedených v elektronických průvodních dokladech nebo v ostatních dokladech stanovených pro dopravu vybraných výrobků“. K tomu, aby mohl vůbec žalovaný přistoupit k naplnění účelu kontroly v doslovném slova smyslu, musí nejprve vůbec zjistit, zda určité vozidlo přepravuje vybrané výrobky. Bez zastavení vozidla si lze jen obtížně představit, že by žalovaný tuto informaci měl.

[21] Pod pojem „zjištění“ je tak pro naplnění účelu kontroly třeba podřadit i ověření skutečnosti, že vozidlo buď vybrané výrobky dopravuje, nebo nedopravuje. V případě zjištění, že vozidlo vybrané výrobky nedopravuje, popřípadě pokud po zjištění cíle a účelu cesty nebude důvodné mít za to, že ve vozidle jsou převáženy vybrané výrobky, měl by žalovaný přistoupit k ukončení kontroly, jak bylo uvedeno výše.

Kdo může být kontrolován

[22] Oprávnění celního úřadu kontrolovat míří na kontrolu dopravních prostředků. Zákon zcela zjevně neomezuje orgány celní správy v tom, které dopravní prostředky budou kontrolovat, a nelze tedy dovozovat, že by snad orgány celní správy nebyly oprávněny kontrolovat osobní motorová vozidla. Při zohlednění specifík vybraných výrobků, zejména lihovin, a při zohlednění možností jejich dopravy nepovažuje soud za překročení rozsahu zákonného zmocnění kontrolu osobních vozidel.

Předmět kontroly – vybrané výrobky

[23] Žalobce zásah orgánů celní správy a jeho nezákonnost v žalobě odvozuje nepřímou od vydání zajišťovacích příkazů na daň z minerálních olejů. Jistou souslednost kroků lze v jednání žalovaného sice vysledovat, nicméně v obecné rovině hodnocení (ne)zákonnosti zásahu žalovaného je třeba odkázat na zjištěný skutkový stav, a to na skutečnost, že žalobce byl držitelem oprávnění k provozování daňového skladu, v jehož rámci mu bylo povoleno nakládání i s jinými výrobky, než pouze s minerálními oleji, vč. pohonných hmot. Zákonné zmocnění opravňuje žalovaného ke kontrole všech vybraných výrobků. Z místního šetření – přítomnosti pracovníků celního úřadu při inventuře v prostorách žalobce jasně a zřejmě vyplynulo, že žalobce měl ve svých prostorách uskladněny nejenom minerální oleje, ale takéž líh, lihoviny a materiál pro výrobu lihovin, tedy vybrané výrobky. S ohledem na možnosti dopravy žalobcem obchodovaných vybraných výrobků rozsah zastavovaných dopravních prostředků, jak ho tvrdil žalobce, nepřekročil rozsah zákonného zmocnění, a byl odpovídající kontrolovaným vybraným výrobkům.

[24] Po provedeném hodnocení soud dospěl k závěru, že činnost žalovaného v obecné rovině odpovídala rozsahu citovaného ustanovení § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních.

[25] Skutečnost, že činnost žalovaného měla oporu v pozitivním právu ale nutně neznamená, že žalovaný nepřekročil rozsah zákonného zmocnění. Nicméně překročení rozsahu zákonného zmocnění soud za prokázané nemá. S tímto závěrem souvisí hodnocení dalších žalobních námitek.

[26] V rámci první námítky žalobce namítal i nedostatek zákonného zmocnění pro legitimování osob vjíždějících do areálu žalobce. Oprávnění celního úřadu požadovat prokázání totožnosti vyplývá z ustanovení § 31 celního zákona, přičemž toto ustanovení vymezuje případy, kde je celní úřad oprávněn požadovat prokázání totožnosti. V souzené věci však soud oprávněnost požadavku prokázání totožnosti nemůže hodnotit, neboť požadavek na prokázání totožnosti nemohl poškodit práva žalobce, ale pouze práva legitimovaných osob a pouze v případě, že by tyto osoby brojili proti tomu, že byly celním úřadem vyzvány k prokázání totožnosti, mohl by se soud zabývat tím, zda vůči nim byla uplatněna státní moc v souladu se zákonem. Tak, jak žalobce formuloval tuto námitku, domáhal se ochrany práv za jiného.

[27] První námitku tak soud neshledal důvodnou.

IV.b Zásah do osobnostních práv žalobce

[28] V rámci druhé námitky žalobce brojil proti zasažení jeho osobnostních práv, zejména práva na respektování registrovaného sídla společnosti, práva na ochranu obchodní korespondence společnosti a její komunikace se třetími osobami a práva na informační sebeurčení.

[29] V případě druhé žalobní námitky je třeba vycházet z celkového kontextu situace žalobce. V této souvislosti soud nemůže opomenout shora zmiňované rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti. Podle ustanovení § 41 odst. 8 zákona o spotřebních daních jsou plátcí a uživatelé povinni umožnit za účelem výkonu správy daně nepřetržitou přítomnost úředních osob celního úřadu, v prostorách určených k podnikatelské činnosti, pokud o to celní úřad nebo celní ředitelství požádá. Plátcí a uživatelé jsou povinni poskytnout celnímu úřadu k výkonu správy daně potřebnou součinnost včetně bezúplatného poskytnutí kancelářských prostor. Ze související věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 31Af 154/2012 je sice zřejmé, že žalobce považoval rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti za nezákonné, nicméně je zřejmé, že již dne 8. 6. 2012 byl žalobce písemně vyzván k umožnění nepřetržité přítomnosti orgánů celní správy v prostorách žalobce. Žalobce odmítl žádosti orgánů celní správy vyhovět a následně mu byla povinnost uložena rozhodnutími jak žalovaného (prvostupňové rozhodnutí), tak i Celním ředitelstvím Olomouc, jako odvolacím orgánem. Doložené rozkazy ke kontrolní činnosti pokrývají převážnou část období, kdy bylo vedeno řízení o zřízení nepřetržité přítomnosti. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce věděl o požadavku žalovaného na zřízení nepřetržité přítomnosti, kterou žalovanému neumožnil.

[30] Je zřejmé, že uplatnění postupu podle ustanovení § 41 odst. 8 zákona o spotřebních daních je úkonem, po jehož realizaci by byla kontrolní činnost před areálem žalobce nadbytečná. Vedle toho je ale zřejmé, že provádění kontrolní činnosti ve vztahu k vybraným výrokům způsobem podle ustanovení § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních byl pro žalobce méně zatěžujícím postupem, zejména pokud, jak sám uvádí, nebyl objektivně schopen vyhovět požadavku celního úřadu.

[31] Postup podle ustanovení § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních je zákonem předvídaný způsob výkonu kontrolní činnosti celního úřadu. Celní úřad je k němu výslovně oprávněn. Za skutkové situace, kdy žalobce neumožnil (bez ohledu na to, zda ze subjektivních nebo objektivních důvodů) nepřetržitou přítomnost úředních osob celního úřadu v prostorách žalobce, realizoval žalobce kontrolu vybraných výrobků v souladu s jinými oprávněními správce daně, které mu umožňovaly realizaci kontrolní činnosti.

[32] Jakákoliv forma kontrolní činnosti státu ve vztahu k daňovému subjektu musí nutně přinášet jistá omezení. Žalobce v žalobě odkazoval na test proporcionality uplatňovaný Ústavním soudem. Zdejší soud má za to, že činnost žalovaného tak, jak byla popsána v žalobě, v tomto testu beze zbytku obstojí.

[33] Legitimita cíle nebyla zpochybňována ani samotným žalobcem a je zřejmé, že zde existoval zájem státu na řádném výběru spotřební daně.

[34] V případě druhého bodu testu, tedy racionálního spojení mezi cílem a užitými prostředky, má soud za to, že zde spojení mezi cílem a užitými prostředky existuje. Žalobce uvedl, že si nedovede představit, jak by mohlo monitorování pohybu jakýchkoliv osob přispět

k řádnému výběru daně a opětovně vztahuje činnost žalovaného k zajištění peněžních prostředků k úhradě exekučních příkazů. Soud předně zdůrazňuje, že jakkoliv časový sled událostí navozuje představu spojitosti kontrolní činnosti s předcházejícími kroky, které směřovaly k zajištění úhrady spotřební daně, tato souvislost je žalobcem toliko tvrzená, naznačovaná. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce nebyl pouze obchodníkem s minerálními oleji, ale v rámci provozování daňového skladu nakládal i s jinými vybranými výrobky. Celá kontrolní činnost žalovaného byla ukončena 7. 8. 2012 v souvislosti s odnětím povolení k provozování daňového skladu. Soud má tak za to, že činnost žalovaného se vztahovala právě a jediné k provozování daňového skladu jako celku. Její vztahování toliko k zajištění daně z minerálních olejů považuje soud za neprokázané a zkratkovité.

[35] Vztah mezi cílem a užitými prostředky tady zjevně je a s ohledem na neumožnění postupu podle ustanovení § 41 odst. 8 zákona o spotřebních daních, považuje soud postup při kontrolní činnosti žalovaného za racionální.

[36] V případě třetího kroku testu, tedy existence alternativního způsobu dosažení cíle, který by byl méně intenzivní, dospěl soud k závěru, že v případě, kdy chtěl žalovaný zavést intenzivní kontrolu činnosti žalovaného jako provozovatele daňového skladu a nebylo mu umožněno zřízení trvalé přítomnosti úředních osob celního úřadu v prostorách žalobce, neměl k dispozici žalovaný mírnější prostředek dosažení cíle.

[37] Samostatnou otázkou zůstává konkrétní způsob provádění kontrolní činnosti, nicméně v tomto případě zůstává žalobce v žalobě pouze v rovině obecných zásahů do jeho osobnostních práv a uvádí toliko přehled svých osobnostních práv. S tím, že i právnická osoba má jistá osobnostní práva lze jistě souhlasit, nicméně žalobce dostatečně nespecifikoval, jakým způsobem měla být jeho osobnostní práva činností žalovaného poškozena.

[38] Žalobce namítl, že jeho práva měla být porušena dvěma způsoby, jednak monitorováním areálu žalobce jako takového a jednak zjišťováním informací o tom, kdo a za jakým účelem do tohoto areálu přijíždí. Takové obecné konstatování soud nemůže akceptovat jako způsobitelnou žalobní námitku. Podstatou kontrolní činnosti, kterou realizoval žalovaný, měl být dohled nad pohybem vybraných výrobků. Lze si jen těžko představit, že by celní úřad, resp. jeho pracovníci mohli kontrolovat pohyb zboží jinak, než monitorováním areálu a zjišťováním informací o účelu návštěvy areálu žalobce. Lze jistě souhlasit, že jak monitorování areálu žalobce, tak zjišťování informací může zasáhnout osobnostní práva žalobce, ale do určité míry je tento zásah legitimizován oprávněním žalovaného ke kontrolní činnosti a zároveň i specifickým postavením žalobce jako daňového subjektu, který se musí podrobit určitým povinnostem. Teprve při překročení míry legitimního omezení žalobce se může žalobce dovolávat nezákonnosti jednání žalovaného. Z podané žaloby a z tvrzení žalobce však nevyplývá nic, co by odůvodňovalo závěr, že žalovaný překročil rozsah svých oprávnění.

[39] Ani druhou námitku tak soud neshledal jako důvodnou.

IV.c Neoprávněné užívání pozemku žalobce žalovaným – zásah do vlastnického práva

[40] Žalobce namítl, že v průběhu kontrolní činnosti došlo ze strany žalovaného k neoprávněnému zásahu do vlastnického práva žalobce, a to neoprávněným užíváním pozemku

žalobce, který v žalobě označil jako pozemek v obci Kunovice, kat. úz. Kunovice u Uherského Hradiště, parc. č. 3267/4, zapsaného na LV č. 5114, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště Uherské Hradiště. Následně v replice opravil své žalobní tvrzení i petit žaloby s tím, že k zásahu došlo užíváním pozemku v obci Kunovice, kat. úz. Kunovice u Uherského Hradiště, parc. č. 3268, který je dle zjištění soudu zapsaný na LV č. 5372, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště Uherské Hradiště.

[41] Vlastníkem pozemku parc. č. 3268 je žalovaný a podle údajů evidovaných v katastru nemovitostí je jako způsob využití evidováno: ostatní komunikace.

[42] Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích rozděluje v ustanovení § 2 odst. 2 pozemní komunikace na tyto kategorie a) dálnice, b) silnice, c) místní komunikace, d) účelová komunikace. Dálnice, silnice i místní komunikace jsou veřejně přístupnými komunikacemi. Specifický režim platí pro účelové komunikace a ten je upraven v ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích.

[43] V případě komunikace na pozemku parc. č. 3268 se podle ortofotomapy, předložené žalobcem, zjevně jedná o sjezd z dvouproude pozemní komunikace, komunikace umístěná na tomto pozemku sice zajišťuje příjezd do areálu, kde měl žalobce daňový sklad, ale zcela zjevně zajišťuje i přístup k pozemkům jiných vlastníků než žalobce. Žalobce se nikde v žalobě ani v replice ani v jiném svém podání nedovolával skutečnosti, že by se v případě komunikace na pozemku parc. č. 3268 jednalo o neveřejnou účelovou komunikaci a ani tuto skutečnost nikdy v řízení neprokázal. V průběhu jednání právní zástupce žalobce uvedl, že předmětný sjezd (a pozemek) je používán i jako parkoviště.

[44] Soud tak nemá za prokázané, že by se v případě komunikace na pozemku parc. č. 3268 jednalo o neveřejnou účelovou komunikaci, a nemá tak za prokázané, že by mohl žalobce z užívání této komunikace vyloučit třetí osoby.

[45] V souladu s tím nepovažuje soud za zásah do práv žalobce, pokud žalovaný užíval k příjezdu k pozemkům, které využíval ke kontrolní činnosti, komunikaci na pozemku parc. č. 3268.

[46] Ani třetí námitku tak soud neshledal jako důvodnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

[47] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že žádná z námitek žalobce není důvodná, a po posouzení věci ve světle tvrzených pochybení žalovaného dospěl soud k závěru, že jednání žalovaného popsané v žalobě nebylo nezákonným zásahem správního orgánu do práv žalobce.

[48] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s.

[49] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. února 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu